

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 911 ²	Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37) 10 Νοεμβρίου 2013 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης

«Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως» (Λουκ. 10,37)

Δύο, ἀγαπητοί μου, δύο εἶνε οἱ δρόμοι· τρίτος δὲν ὑπάρχει. Ὁ ἓνας εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ ἄλλος εἶνε ὁ δρόμος τοῦ διαβόλου. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξη ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο. Στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ ἡ συνείδησί μας, ὁ ἄγραφος νόμος· μᾶς καλεῖ καὶ ὁ γραπτὸς νόμος, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Μᾶς καλεῖ σήμερα ὁ Κύριός μας. Δὲν ἀκούσατε; «Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως», πῆγαινε καὶ κάνε ὅ,τι ἔκανε ἐκεῖνος (Λουκ. 10,37). Ποιός «ἐκεῖνος»; **Ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης**. Ἀλλὰ ποιός ἄραγε κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν καλὸ Σαμαρεῖτη, ποὺ προβάλλεται ὡς ὑπόδειγμα μιμήσεως;

***

Στὸ δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχὼ συνέβη **δυστύχημα**. Ἕνας φτωχὸς ὁδοιπόρος ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν. Τὸν ἐγδυσαν, τὸν τραυμάτισαν καὶ τὸν ἄφησαν κατὰ γῆς μισοπεθαμένο. Ἡ κατάστασί του ἦταν τραγική. Βοήθεια! φώναζε. Νὰ καὶ περνάει σὲ λίγο ἓνας ἱερεὺς. Καμμιά σημασία δὲν ἔδωσε μπροστὰ στὸ θέαμα τοῦ τραυματία. Σὲ λίγο περνάει ἓνας λευίτης. Τὸ ἴδιο. Πῆγαινε νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος καὶ ὁ τραυματίας κινδύνευε νὰ πεθάνη. Τότε, μὲ τὰ μάτια μισοσβησμένα, βλέπει κάποιον νὰ ἔρχεται. Ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία του κατάλαβε ὅτι εἶνε Σαμαρεῖτης. Αὐτὸς Ἰουδαῖος, ἐκεῖνος Σαμαρεῖτης, Ἄλλοιμονο, εἶπε μέσα του, ἔφθασε τὸ τέλος μου. Διότι οἱ Σαμαρεῖτες ἦταν ἐχθροὶ τους, ὅπως γιὰ μᾶς οἱ Τοῦρκοι. Φοβήθηκε λοιπόν, πὼς θὰ τοῦ δώση τὴ «χαριστική βολή». Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Σαμαρεῖτης δείχνει μιὰ διαγωγή ποὺ κανεὶς δὲν φανταζόταν. Τὸν βλέπει, τὸν σπλαχνίζεται, σταματᾶει καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ζῶο του. Δὲν εἶνε γιατρὸς καὶ νοσοκόμος. Ἡ ἀγάπη ὅμως εἶνε ἐφευρετική, ἀνακαλύπτει τρόπους γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν

ἄλλο. Ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιά εἶνε ἡ καλύτερη νοσοκόμος στὸν κόσμο, θὰ σᾶς πῶ· δὲν εἶνε ἐκεῖνη ποὺ σπούδασε σὲ σχολές, εἶνε ἡ μάνα, ἃς εἶνε καὶ ἀγράμματη. Τὸ ἔνστικτο τῆς ἀγάπης τῆς τὴν κάνει νὰ σχίξη καὶ τὴν καρδιά της γιὰ νὰ δώση ζωὴ στὸ παιδί της. Τέτοια ἀγάπη εἶχε καὶ ὁ Σαμαρεῖτης αὐτός. Δὲν εἶχε μαζί του οὔτε ἐπιδέσμους οὔτε γάζες. Θὰ ἔσχισε τὸ πουκάμισό του –δὲν τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ ὑπονοεῖται–, καὶ ἔδεσε τὰ τραύματά του. Ἀνοίγει τὸ ὁδοιπορικὸ σακκίδιό του καὶ βγάζει τὰ πρόχειρα ποὺ εἶχε, τὸ μπουκάλι μὲ τὸ λάδι καὶ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κρασί. Μὲ τὸ κρασί ἀπολυμαίνει τὴν πληγὴν, μὲ τὸ λάδι τὴν ἀλείφει καὶ τὴν ἀπαλύνει. Μετὰ τὸν σηκώνει στὸν ὦμο, τὸν ἀνεβάζει στὸ γαϊδουράκι του, καὶ τὸν ὀδηγεῖ σὲ ἓνα πανδοχεῖο, σὲ κάποιο χάνι. Ἐκεῖ ἔμεινε κοντὰ του ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἄγρυπνος ἀσφαλῶς. Τὸ πρωὶ τοῦ λέει· –Φεύγω. –Ἀγγελέ μου, ποῦ πηγαίνεις; –Φεύγω, ἀλλὰ σ' ἀφήνω στὰ χέρια καλῶν ἀνθρώπων· κι ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑποχρέωσίν μου στὸν πανδοχεῖα.

Μὲ λίγα λόγια αὐτὴ εἶνε ἡ **παραβολή**. Κάτω ἀπὸ τὰ πρόσωπά της κρύβονται ἄλλα πρόσωπα. Κάτω ἀπὸ τὸν ὁδοιπόρο ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν κρύβεται κάθε πονεμένος ἄνθρωπος. Κάτω ἀπὸ τοὺς ληστὰς κρύβονται οἱ κακοποιοὶ καὶ ἐγκληματίες, καὶ πρὸ παντὸς ὁ ἀρχηγός τους ὁ διάβολος. Κάτω ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ τὸ λευίτη κρύβονται οἱ ἄσπλαχνοι ἄνθρωποι. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸν καλὸ Σαμαρεῖτη ποιός κρύβεται; ὁ Ναζωραῖος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Naί, αὐτὸς ἔδειξε στὸν κόσμον **τί εἶνε ἀγάπη**.

Τὴ δίδαξε μὲ τὰ λόγια του. Τὴ δίδαξε μὲ τὴν παραβολὴ αὐτή. Τὴ δίδαξε μὲ τὸ διάγγελμα του, ποὺ δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο καὶ συντομώτερο, τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34). Ἐδει-

ξε τὴν ἀγάπη μὲ ὅλη τὴ ζωὴ του, πρὸ παντὸς δὲ μὲ τὰ σεπτὰ πάθη καὶ τὸ σταυρὸ του.

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας **ποιὰ εἶνε ἡ γνησία ἀγάπη;** Διότι ὑπάρχει καὶ κίβδηλη ἀγάπη, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας τόσα ἐγκλήματα ἔγιναν καὶ γίνονται. Ὁ Χριστὸς ὁμῶς πῆρε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ὑψωσε ψηλά. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε ἓνα αἶσθημα τυφλό, ἓνα αἶσθημα ποῦ καίει, ποῦ ἀνάβει καὶ σβῆνει σὰν πυροτέχνημα. Ἀγάπη δὲν εἶνε ν' ἀγαπᾶς δύο - τρία πρόσωπα τῆς οἰκογενείας σου, νὰ περιορίζεσαι σ' ἓνα μικρὸ κύκλο, καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς μισῆς καὶ νὰ τοὺς ἀποστρέφουσαι. Ἡ ἀγάπη σπάει τὰ φράγματα, σπάει τοὺς σατανικοὺς δεσμούς, προχωρεῖ, παίρνει φτερὰ ἀγγέλων, ἀνεβαίνει ψηλά, ἀγκαλιάζει τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἀγκαλιάζει ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸν ἐχθρὸ σου καὶ σὲ κάνει νὰ τοῦ λές· «Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ σὲ ἀγαπῶ».

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπη. **Αὐτὸ τὸ δρόμο** βάδισε καὶ αὐτὸν μᾶς ἔδειξε ὁ Χριστὸς. Αὐτὸν βάδισαν οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, αὐτὸν βάδισαν οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸν ὅλοι οἱ ἄγιοι.

* * *

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τὰ πρότυπα αὐτά, τὰ παραδείγματα τὰ μεγάλα, κι ἄς ρίξουμε **μιὰ ματιὰ στὸν ἑαυτὸ μας**, στὴν οἰκογένειά μας, στὸ περιβάλλον μας, στὸν κόσμον.

Συνήθως λέμε, ὅτι προωδεύσαμε. Πράγματι προωδεύσαμε στὴν τεχνική, στὶς μηχανές, στὰ φῶτα. Προωδεύσαμε ὑλικῶς, ἐπιστημονικῶς, οἰκονομικῶς, ἐμπορικῶς. Πέρα ἀπ' αὐτὰ ὅμως ὄχι. **Πέσαμε χαμηλά.** Ἄν πρόοδος εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ καθυστέρησις τὸ μῖσος, τότε, ἂν ὁ Χριστὸς μᾶς ζυγίση μὲ τὴ ζυγαριὰ τῆς ἀγάπης του, φοβοῦμαι, ἀδελφοί μου, ὅτι σὲ ὅλους μας θὰ βάλῃ ἓνα μεγάλο μηδενικό. Σὰς ἐρωτῶ· εἶστε ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας; Ἄν κάνετε μιὰ σύγκρισιν μὲ τὸν καλὸν Σαμαρείτη, τὸν Ἐσταυρωμένο, ἢ μὲ τοὺς ἁγίους, τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους, ποῦ ἔμεναν αὐτοὶ γυμνοὶ γιὰ νὰ ντύσουν τοὺς ἄλλους, εἶστε εὐχαριστημένοι; Εἶστε εὐχαριστημένοι μὲ τὴ λίγη αὐτὴ ἀγάπη ποῦ ὑπάρχει στὸν κόσμον; Δυστυχῶς στὴν ἐποχὴ μας ἐπικράτησαν ἄλλα συνθήματα σατανικά· «Δὲν ἔχουν θέσιν στὸν κόσμον οἱ ἀδύναμοι· μόνο οἱ δυνατοί». «Θάνατος στοὺς ἀδυνάτους». «Τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό». «Μόνο τὸ σπαθὶ δημιουργεῖ πολιτισμὸ καὶ ἱστορία». «Ὁ θάνατός σου ζωὴ μου, καὶ ὁ σκληρὸς θάνατός σου γλυκεῖά μου ζωὴ»... Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος σκλη-

ρύνθηκε, ἡ καρδιά του ἔγινε πέτρα, μέσα στὰ σπλάχνα του δὲν ἀνθίζει πλέον ἡ ἀγάπη.

Σὲ κάποια συνοικία τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴ 1 ἢ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἓνας νέος τραυματίσθηκε καὶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ποτάμι. Περνάει ἓνα αὐτοκίνητο καὶ ὁ ὁδηγὸς τὸν βλέπει. –Σταμάτα, τοῦ λένε καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τὸν πάρῃ, γιὰτὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο. –Ἀδύνατον! ἀπαντᾷ· δὲν λερῶνῶ ἐγὼ τὸ αὐτοκίνητό μου... Καὶ ὁ νέος πέθανε ἐκεῖ στὸ πεζοδρόμιο! **Σκληρότης**, σκληρότης ποῦ ὑπενθυμίζει ἐποχὴ πρὸ Χριστοῦ.

Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη. Ὁ διάβολος μᾶς ἔφραξε τ' αὐτιά μὲ βουλοκέρι καὶ γίναμε κουφοί. Δὲν ἀκοῦμε τίς ἐκκλήσεις, ποῦ ἀπὸ κάθε σημεῖο φωνάζουν **Βοήθεια!** Ὅχι ἓνας καὶ δύο· πλήθος στὴν «πολιτισμένη» κοινωνία μας. Ποιοὶ φωνάζουν; Νὰ τοὺς μετρήσουμε; Εἶνε ἀμέτρητοι. Εἶνε πεινασμένοι, φυλακισμένοι, αἰχμάλωτοι, ὄρφανὰ καὶ χῆρες, ἄρρωστοι καὶ ἀνάπηροι, ἄνεργοι καὶ ἐμπερίστατοι ἀπὸ πλημμύρες ἢ ἄλλες πληγές.

Ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη μας; Καθένας κλειδώνεται στὸ σπιτάκι του, μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τίς φωνές τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ἀλλοίμονο! Διότι ὅπως ἐσὺ κλείνεις τὸ αὐτί σου, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσης τὸν πόνο τοῦ δυστυχισμένου, ἔτσι **θὰ κλείσῃ κι ὁ Θεὸς τὸ αὐτί του**· καὶ θὰ φωνάζῃς, μὰ δὲν θὰ σ' ἀκούῃ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἂν πῶ, ὅτι οἱ θεομηνίες (πλημμύρες κ.λπ.), ποῦ μᾶς βρίσκουν, εἶνε «*σημεῖα τῶν καιρῶν*» (Ματθ. 16,3). Δυστυχῶς δὲν τοὺς δίνουμε προσοχὴ καὶ σημασίαν· ὅλα τὰ θεωροῦμε φυσικὰ φαινόμενα...

Ἄλλὰ ἐάν, ἀγαπητοί μου, σύμφωνα μὲ τὴ Γραφὴ δὲν θὰ ξαναγίνῃ κατακλυσμὸς ὕδατος (βλ. Γέν. 9,11,15), πρόκειται ὅμως νὰ γίνῃ ἓνας ἄλλος κατακλυσμὸς. Ὅχι πλέον ἄθῳα νερά, ἀλλὰ φωτιά, **πυρηνικὴ φωτιά**, θὰ πέσῃ! Ποιὸς θὰ μᾶς σώσῃ; Μόνο τὸ ἔλεος, ἡ ἀγάπη.

Γι' αὐτὸ, ἀδελφοί μου, ὅσοι ζοῦμε στὶς ἡμέρες αὐτὲς τίς φοβερές, ποῦ ὁ σατανᾶς ξεριζώνει τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, «*στῶμεν καλῶς*»! Ὅχι σὰν σάρκες, ὄχι σὰν ὑλισταὶ καὶ ἄθεοι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν πλησίον, γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὄσιο. Ν' ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμον τῆς ἀγάπης, νὰ γίνουμε **μικροὶ Σαμαρείτες**, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τῆς ἁγίας Τριᾶδος διὰ πρεσβειῶν ὅλων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**